

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1158

25.05.2025 (136)

Hitler i krig: Hvad skete der *egentlig*?

af A.V. Schaerffenberg

Del 5

Kapitel 4: Optakt til krig

"I modsætter jer enhver form for fred. I ønsker en evig gentagelse af krig og fred."

Friedrich Nietzsche

Introduktion, *Således talte Zarathustra*

Da Det Tredje Rige blev født den 30. januar 1933, var modstandere både i og uden for Tyskland overbeviste om, at det snart ville bryde sammen. Deres misforståelse blev styrket af det splittende Röhm-kup i juli det følgende år. Men i 1936 indså de endelig, at nationalsocialismen var et fænomen, der kun kunne fjernes ved ekstern militær aggression, som de var fast besluttet på at anvende under passende omstændigheder; med andre ord, når oprustningen var afsluttet, og masserne af ikke-jøder i andre lande var tilstrækkeligt betingede til at risikere deres liv som kanonføde.

Tyskerne havde frivilligt nedlagt deres våben efter 1. verdenskrig på opfordring af USA's præsident Woodrow Wilson, som lovede, at de allierede snart ville følge efter med deres egne nedrustningsprogrammer. I stedet bevarede Storbritannien og Frankrig ikke bare deres væbnede styrker, men fortsatte med at udvikle dem, flere år før Føreren blev kansler. "Det tyske folk og den tyske regering har absolut ikke krævet våben", erklærede han i en international radioudsendelse den 16. oktober 1933, "men derimod lige rettigheder. Hvis verden beslutter at afskaffe alle våben helt ned til det sidste maskingevær, så er vi klar til at tilslutte os en sådan konvention. Hvis verden beslutter at afskaffe *bestemte typer våben*, så er vi klar til at undvære dem lige fra starten. Men hvis verden beslutter, at kun visse nationer må bevæbne sig, mens andre ikke må, så er vi ikke klar til at lade os udelukke som et folk med fundamentalt færre rettigheder."

I løbet af 1930'erne kom han med det ene forslag efter det andet om gensidig europæisk nedrustning, men blev i den allierede presse hængt ud som "krigsmager". Allerede i 1934 demonstrerede han alvoren i sine ultimative hensigter ved at udnævne Joachim von Ribbentrop til særlig kommissær for nedrustning. Elleve år senere, i de sidste dage af den internationale konflikt, han forsøgte at undgå, huskede Hitler i sit testamente: "Jeg har givet så mange tilbud om reduktion og afskaffelse af oprustning, som ikke kan bortforklares i al evighed, at ansvaret for udbruddet af denne krig ikke kan hvile på mig. Desuden har jeg aldrig ønsket, at der efter den første forfærdelige verdenskrig skulle opstå en anden krig mod England eller endda Amerika."

Hitler var klar over den internationale agitation mod hans behørigt valgte regime og handlede hurtigt for at etablere fredelige relationer med sit lands naboer. Det fascistiske Italien var allerede venligt stemt over for det nye Tyskland af ideologiske grunde. Men Frankrig og England var gamle fjender. For at sikre sidstnævnte fik han von Ribbentrop til at forhandle den engelsk-tyske flådeaftale på plads i London den 18. juni 1935. Den reducerede permanent antallet af Kriegsmarine-krigsskibe til 35 % af størrelsen på Royal Navys overfladekapacitet og beviste dermed Det Tredje Riges intention om aldrig at udfordre den britiske sømagt. Dette generøse træk blev dog ikke gengældt. Efter mere end to års gensidige nedrustningsforhandlinger med briterne informerede de ham i utvetydige vendinger om, at England *ikke ville* overholde Versailles-traktaten, som de selv havde underskrevet, ved at nedskære sin militære produktion, men faktisk ville fortsætte med at opgradere og udvide deres væbnede styrker.

Med den uophørlige jødiske krigsagitation i Storbritannien og andre steder vidste Hitler, at han nu var nødt til at genopruste værnemagten, hvis Tyskland skulle have en chance for at kæmpe mod den koalition af jødiske stater, der byggede sig op omkring ham. I en stor indsats for at vinde over Tysklands traditionelle fjende

gav han afkald på alle krav på omstridte områder, hvor store dele af hans landsmænd stadig boede (som Alsace Lorraine), og tog adskillige diplomatiske skridt i retning af en tilnærmelse til franskmændene. For eksempel: "I 1935 modtog han i Berlin med særlig ære en delegation af franske krigsblinde under ledelse af deputeret Scapini, som også var blind", ifølge Leon DeGrelle. Og "han arrangerede en pilgrimsrejse for tyske veteraner til Douamont med det formål at fraternisere med deres tidligere franske modstandere."

Siden 1928, fem år før Hitler kom til magten, havde tyske skibsværfter bygget et slagskib, der kunne udfordre Dunquerque-klassen, den største type bevæbnet fartøj i den franske flåde, men han beordrede det demonteret som en fredsgestus. Politikerne i Paris svarede igen ved at indgå en militær alliance med det kommunistiske Rusland, som var rettet specifikt mod Riget. Deres handlinger havde intet som helst at gøre med Hitlers diplomati, men var udelukkende rettet mod at knuse Tyskland. Mange franskmænd var forfærdede over deres regerings skandaløse opførsel. "Fra nu af", udbrød statsmanden Benoist-Mechin, efter at den fransk-sovjetiske pagt var blevet ratificeret den 27. februar 1936, "er vi på en farlig vej ned ad bakke."

Selv briterne mente, at franskmændene var gået for langt. Deres udenrigsminister, Sir John Simon, bad sin ambassadør i Frankrig om "i utvetydige vendinger at gøre opmærksom på, at England er foruroliget over at se Frankrig indgå en traktat, som i sidste ende kan føre til deltagelse i en krig mod Tyskland på betingelser, der er uforenelige med paragraf to i Locarno-pagten." Den paragraf, som Simon hentydede til, specificerede, at dens underskrivere, hvoraf Frankrig var en, forpligtede sig til aldrig at alliere sig med nogen stat med det formål at omringe et andet land. Det franske folk havde intet at vinde og alt at tabe (hvilket de i sidste ende gjorde) ved at alliere sig med Stalin mod deres egne, vitale interesser. En sådan selvmorderisk pagt med Djævelen kunne kun tjene jøderne, som i alle allierede og neutrale lande åbent agiterede for "en hellig krig" mod Tyskland, uanset international lov eller de ofre, ikke-jøder ville blive udsat for for at gøre verden sikker for jøderne.

For at vise, at han ikke lod sig skræmme af den slags gangstertaktik, sendte Hitler den 7. marts sine tropper ud for at genbesætte Rhinlandet. Alene navnet identificerede det som tysk, ikke fransk. Som en del af det bytte, de var blevet lovet af de krigsprofitører, der havde skrevet Versailles-traktaten, havde politikere i Paris, drevet af grådighed og evig hævn, revet Rhinlandet ud af et efterkrigstidens Tyskland, der var nedslået af nederlag. De samme medier, som hylede af forargelse over Hitlers "invasion" af Rhinlandet, skrev aldrig et ord om "franskmændenes fordrivelse af tusinder og atter tusinder af familier fra deres hjem" (Brinkley, 9). For yderligere at ydmyge de forsvarsløse rhinlændere var

sorte kolonisoldater fra Sudan blevet brugt som besættelsestropper.

Denne forægtelige handling forægtede mennesker over hele verden og afslørede franskmændene som udelukkende drevet af tankeløst had. I en udtalelse fra British Broadcasting Corporation fordømte den berømte dramatiker George Bernard Shaw den franske overtagelse af Rhinlandet med bevæbnede negre som "ikke at spille den vestlige civilisations spil". Hitlers "re-militarisering" af Ruhrområdet vendte op og ned på denne skammelige situation og sendte en klar besked til de franske politikere: Hvis de fremprovokerede en konfrontation, ville de være de første til at mærke konsekvenserne. De trak sig tilbage, men verden var kommet ind på den "farlige vej ned ad bakke" til krig.

Det kan ikke understreges nok, at Føreren kun besluttede sig for tysk oprustning på dette tidspunkt på grund af de uophørlige franske trusler og den standhaftige uvilje mod at søge fredelige løsninger på internationale problemer. Mens han stræbte efter enighed med alle ariske folkeslag på grund af deres blodsband og kultur, tænkte de allierede politikere kun på at ødelægge enhver rest af nationalsocialisme på opfordring af deres jødiske arbejdsgivere, som allerede havde erklæret krig mod det tyske folk. Det samme slagskib, som Hitler tidligere havde beordret demonteret som et tegn på god vilje over for Frankrig, beordrede han nu genopbygget. Et par år senere skulle de allierede betale dyrt for deres afvisning af at tage imod hans olivengren, da den mægtige slagkrydser *Scharnhorst* blev deres svøbe og ydmygelse til søs.

Mens den internationale jødedom franske politiske marionetter legede med ilden, stjal en marxistisk koalition i Spanien landets nationale valg gennem terror og korruption. Selv om flertallet af spanierne stemte anderledes, havde kommunisterne og anarkisterne den *frækhed* at kalde deres nye alliance for "Folkefronten". Regeringen i Madrid var ved at blive kapret af denne bolsjevikiske kabale, da der udbrød et ægte folkeligt oprør mod den. I sommeren 1936 var Spanien i borgerkrigens vold. Den patriotiske modstand blev ledet af Jose Antonio de Rivera, grundlæggeren af Falangistbevægelsen, den spanske version af fascismen. Hans henrettelse ved en kommunistisk kængurudomstol udløste national modstand.

Den 26. juli udnyttede de årvågne sovjetter den interne spanske uro, som de så som en mulighed for at etablere det fodfæste i Vesteuropa, de længe havde drømt om. Stalin sendte "militærrådgivere" og materiel til de marxistiske republikanere. Snart strømmede ikke kun økonomisk støtte, men også våben - inklusive det røde luftvåbens nyeste jager- og bombefly - ind i Spanien fra Sovjetunionen. For at imødegå denne tilstrømning af mænd og våben var nationalisterne nødt til at overføre deres hær fra Marokko til de iberiske slagmarker med det samme, men de manglede midlerne til at gøre det.

En desperat Francisco Franco, som repræsenterede sit lands patriotiske interess-

er, appellerede til Mussolini og Hitler om hjælp. "Kunne vi fascister lade dette råb stå ubesvaret", spurgte Duce fem år senere, "og forblive ligeglade med fortsættelsen af sådanne blodige forbrydelser begået af de såkaldte 'folkefronter'? Kunne vi nægte at give vores hjælp til den frelsesbevægelse, som i Antonio Primo de Rivera havde fundet sin skaber, asket og martyr? Nej. Således rejste vores første eskadrille af krigsfly den 27. juli 1936, og samme dag havde vi vores første døde."

Føreren beordrede på sin side en luftflåde af transportfly til Nordafrika, hvorfra de transportererede den nationalistiske hær til Spanien lige i tide til at forhindre de rødes overtagelse af Iberien. Adolf Hitler udtænkte og gennemførte dermed historiens første militære luftbro. Det reddede ikke kun Spanien, men i sidste ende hele Europa fra at blive reduceret til en forlængelse af Sovjetunionen. Som Føreren senere bemærkede: "Franco burde bygge et monument over Ju-52'eren". Junkers Ju-52, som besætningerne kærligt kaldte *Tante Ju*, var det fly, der fløj de nationalistiske tropper ind fra Marokko.

I løbet af de næste tre år truede den spanske borgerkrig med at blive en verdensomspændende brand, da Stalin optrappede støtten til republikanerne. De fik følgeskab af oversøiske kommunistiske frivillige, ofte med deres landes skjulte velsignelse og hjælp. Under slet skjult beskyttelse af Frankrigs jødiske premierminister, Leon Blum, smuttede de uhindret over den spanske grænse. Andre kom så langt væk fra som USA, hvor medlemmer af noget, der blev kaldt "Abraham Lincoln-brigaden" (en personificering af jødisk kommunisme, hvis der nogensinde har været en), fik fri adgang til den spanske borgerkrig på trods af Roosevelts "officielle" offentlige politik om ikke-intervention.

Men nationalisterne tiltrak også deres egne frivillige, fra de irske blåskjortefascister og italienske sortskjorter til polske piloter og russiske udvandrere. Blandt disse var flyverne fra Tysklands *Condor-legion*, som spillede en afgørende rolle for krigens udfald ved at vinde overlegenhed i luften for nationalisterne. Deres episke saga var *Flowering Rifle af Roy Campbell*, et af de store navne inden for engelsk poesi i det 20. århundrede og en af Francos britiske frivillige.

Den 27. april 1937 var aviser over hele verden fyldt med forargelse over et luftangreb på den ubeskyttede baskiske by Guernica. Grusomme fotografier af 6.000 døde kvinder og børn dukkede op ledsaget af overskrifter, der beskyldte de "nazistiske mordere" for at have forårsaget denne forfærdelige tragedie. Mens journalister i Frankrig, England, Rusland og USA gjorde alt for at opildne den offentlige mening mod tyskerne, var *Condor-legionens* piloter forundrede, fordi de aldrig havde bombet Guernica. Deres mål var begrænset til republikanske højborge omkring den nærliggende by Bilbao. Selv om Guernicas civile døde var virkelige nok, var de faktisk blevet slagtet af kommunistiske hit-squads, som forvandlede deres egne grusomheder til antifascistisk propaganda. De blev selvfølgelig hjulpet

og støttet af den stort set sympatiske verdenspresse, hvis læsere ikke fik mulighed for at høre om modstridende beviser fra hverken tyskerne eller Det Internationale Røde Kors. Kommunisternes og nyhedsmediernes medvirken til at fordreje sandheden om nationalsocialisterne havde været almindelig nok fra det øjeblik, Adolf Hitler udviklede sin ideologi i 1920. Men med Guernica nåede bedraget et hidtil uset omfang, som blev gentaget og udvidet under hele Anden Verdenskrig og helt frem til i dag. Den store sandhed om den spanske borgerkrig var, at den blev vundet af patriotiske elementer fra hele Europa i en ny samarbejdsånd, der overskred de gamle smålige, chauvinistiske opdelinger.

Den sandhed blev dramatiseret i april 1939, da en gigantisk demonstration blev iscenesat i Madrids gader af general Francos sejrige styrker. Spanske falangister og italienske fascister paraderede sammen med tyske Condor-legionærer og frivillige, der repræsenterede mange andre europæiske nationaliteter. De havde vist, at deres races værste fjender kunne besejres ved at stå sammen som ariske krigere - et bevis, som de bekræftede igen i løbet af få år.

Da det ikke lykkedes at knuse fascismen og nationalsocialismen i Spanien, så de skuffede jøder og deres lakajer sig om efter andre muligheder for at genoptage deres "hellige krig". De fandt to i Central- og Østeuropa.

